

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobkyně: **U. O.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2009 číslo OAM-140/VL-18-08-2009, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2012 č.j. 4Azs 12/2012-32 bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24.10.2011 č.j. 64Az 18/2009-23 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Citovaným rozsudkem Nejvyšší správní soud závázal krajský soud, aby bylo znovu prověřeno, zda lze zjistit místo pobytu žalobkyně, resp. zda se žalobkyně zdržuje v místě hlášeného pobytu a nezdržuje-li se v něm, zda změnu místa pobytu soudu oznámila. V případě zjištění, že nejsou naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 33 zákona o azylu a nebrání tomu ani jiné okolnosti, bude na krajském soudu, aby žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného projednal ve věci samé.

Krajský soud zjistil opětovným šetřením, že žalobkyně nahlásila jako místo pobytu „privát P. 4-B., N. M. 781/12“, a proto bylo rozhodováno ve věci samé.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2009 číslo OAM-140/VL-18-08-2009. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako

zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné důvody, které by mohly být relevantní z hlediska zákona č. 325/1999 Sb., když v České republice chce žít proto, že ve své vlasti byla fyzicky napadána svým manželem a také z toho důvodu, že by v České republice chtěla dokončit studia a pracovat zde. Navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23.4.2009 popřel oprávněnost žaloby a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný při hodnocení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělení poskytnutých v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na dodržení všech práv garantovaných jí právním řádem ČR. Dále žalovaný uvádí, že objasnil skutečný stav věci, za jehož účelem byl veden pohovor s žalobkyní za účasti tlumočníka v jazyce ruském. V této souvislosti je zřejmé, že skutečnosti uváděné žalobkyní nevykazují azylově relevantní důvody. Co se týče snahy žalobkyně o legalizaci pobytu v České republice, konstatuje žalovaný, že ani tyto pohnutky nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ale ani doplňkové ochrany, přičemž žalobkyně měla možnost postupovat dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, a proto žalovaný navrhl soudu zamítnout žalobu v plném rozsahu.

Krajský soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s. ř. s.), tedy ke dni 7.3.2009.

Z žádosti žalobkyně ze dne 2.3.2009 a z protokolu o pohovoru ze dne 5.3.2009 bylo zjištěno, že žalobkyně přicestovala do České republiky v březnu 2004, protože její manžel byl agresivní a fyzicky ji napadal pod vlivem alkoholických nápojů. Později užíval drogy. Obrátila se v minulosti jednou o pomoc na městskou policii, ale sdělili jí, že jde o „rodinnou záležitost“, a když nepředložila lékařské potvrzení, případ neprošetřovali. V České republice pobývala tedy od roku 2004, na Ukrajině byla na návštěvě od února 2006 asi tři měsíce a potom přijela do České republiky znovu. Dne 23.1.2009 byla kontrolována v baru a došlo k jejímu správnímu vyhoštění.

V návaznosti na tato zjištění vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná zamítnuta podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, když v průběhu správního řízení žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Z rozhodnutí Policie České republiky ze dne 23.1.2009 bylo zjištěno, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na tři roky.

V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel, neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovanému ustanovení zákona o azylu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Bylo prokázáno, a to jak podanou žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany i obsahem protokolu o pohovoru k této žádosti, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu zejména proto, že došlo k jejímu správnímu vyhoštění (rozhodnutí o správním vyhoštění je ze dne 23.1.2009 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 2.3.2009) a také proto, že by chtěla v České republice dostudovat a pracovat. Krajský soud se také ztotožňuje s odůvodněním žalovaného, že žalobkyně nebyla

vystavena pronásledování ze strany soukromé osoby – jejího manžela, neboť tento důvod nebyl azylově relevantní. Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení jak výše uvedeno se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla ani neprokazovala.

Jak bylo zjištěno z pohovoru, žalobkyně měla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění. Pohovor byl veden za účasti tlumočníka z jazyka ruského. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, jaké skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Žalovaný tedy nepochybil a postupoval správně, když zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

K námitce žalobkyně, kdy uvádí, že se žalovaný nezabýval rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu soud uvádí, že žalovaný v rozhodnutí uváděl, že žadatelka v průběhu řízení neuvedla žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit. V této souvislosti také žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyni hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu.

S ohledem na učiněná zjištění soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 25.9.2012

JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně